

Tamási József

(1947. március 4., Tápiószentmárton)

játékos

– Mikor költözött fel Budapestre?

– 1955-ben, még gyerekfejjel. Ugyan Tápiószentmártonban születtem, de valójában Sőregpusztán laktunk, amely ma a nagyközség közigazgatási területéhez tartozik. A szüleim mezőgazdasági munkásként a helyi TSz-ben dolgoztak, és váltani szerettek volna, így nyolcévesen felköltöztünk Budapestre, Békásmegyerre. Máig pontosan emlékszem: egy teherautó nyitott platóján utazva döcögünk fel a fővárosba. A Vörös Csillag TSz-ben kaptak munkát, amely pont a HÉV-vonal túloldalára esett, mint ahol laktunk. A TSz a Duna felőli oldalon terült el, ahol ma a lakótelep áll, a mi lakásunk pedig az Ezüsthely lábánál volt, gyakorlatilag Budapest és Budakalász határán, a Büdös-árok (másnéven Barát-patak – a szerk.) mellett, amiben a budakalászi lenfonóból hetente engedték le a használt festőlúgot a Dunába. Ezt a részt akkoriban Attila-fürdőnek hívták, mert a feltörő karsztvíz miatt korábban fürdőt alakítottak itt ki, de már a mi időnkben is lepusztult állapotúnak számított, és jórészt kiszáradt, ezért a kis és nagymedencét nem használta senki sem, maximum mi, játékra.

Persze iskolát is kellett váltanom, a negyedik osztályt már a Dömös utcai tanintézményben kezdtem meg. A suliban az iskolatársakkal, szabad időben a haverokkal fociztam. Utóbbi esetben pályaként mindig kijelöltünk egy arra alkalmas rétszakaszt, elsősorban a békásmegyeri téglagyár közelében. Kaput sokszor én eszkábáltam össze fából és drótokból. '61-ben aztán jelentkeztem a Gázgyárhoz, ahol a serdülőcsapatban az öreg Halmi Rezső lett az edzőm, és Trenkó Bélával együtt meneteltünk felfelé a korosztályos ranglétrán. Közlekedésileg számomra ideális helyen feküdt a pálya, hiszen a HÉV-ről csak le kellett szállnom Aquincumnál, és szinte már meg is érkeztem, csupán a romkert mellett kellett begyalogolnom. Az edzőpályát ebben az időben a későbbi munkásszálló, majd Tusculanum (még később Hotel Retro, jelenleg rendőrségi szállóként üzemel – a szerk.) helyén jelölték ki számunkra, merőlegesen a nagy pályára. Majdnem a gyár melletti vasúti töltésig tartott, és nem szabvány mérete ellenére az edzéseink mellett gyakran serdülő bajnoki meccsek lejátszására is használták.

– Az általános iskola elvégzésekor adott volt a „hogyan tovább”?

– Nem mondhatnám. Ami biztosnak tűnt, hogy nem szerettem volna szüleimhez hasonlóan mezőgazdasági munkát végezni. Végül – nem emlékszem rá pontosan, miként is történt – valamelyik ismerősünk ajánlotta, hogy a Köztársaság téren felvételt hirdetnek gázszerelő ipari tanuló képzésre, amire elmentem. Az első évben ('61) még a tanműhelyben foglalkoztattak bennünket a Bajcsy-Zsilinszky úton, '62-ben átkerültünk a Kresz Géza utcába, '63-ban a Nap utcába. Akkortájt ez utóbbi számított a sportkirendeltségnek, ami azt jelentette, hogy ide elsősorban azokat a dolgozókat helyezték, akik a vállalatnál sportoltak, mert így egységesebben lehetett kezelni, és edzésre elengedni őket.

– És a már említett utánpótlás ranglétrán hogyan haladt?

– Szerencsére gyorsan, mert már '65-ben csatárként játszhattam a két utolsó bajnoki erejéig a felnőttben. Az elsőt a Pilisvörösvár ellen az akkor hazainak számító UFC pályán, a másodikat a későbbi 22. Volán pályán a Rákoscsabával szemben. Sőt, Csehszlovákiába is kivittek egy meghívásos tornára, ahol a Banik Handlova látott minket vendégül. Aztán november 27-én bevonultam katonának Adyligetre a határőrséghez. Az első évben bennünket képeztek ki, majd a másodikban már a túloldalon állva mi képeztük ki az újoncokat, én szakaszparancsnoki beosztásban. Mellette természetesen játszottam a laktanya BLSZ II. középmezőnyéhez tartozó gárdájában, ahol rugdostam a gólokat. '67 nyarán az MTK tartalékja ellen részt vehettem egy edzőmeccsen, ahol a csapatunkba olyan hozzám hasonló korú fiatal játékosokat válogattak be, akiknél fennállt az esélye, hogy valamelyikünkön megakad a szemük, és érdemesnek tartanak a leigazolásra. Végül azonban az akkor NB II-es Budai Spartacusnak tűntem fel, ahol Molnár Péter edzőnek egy őszi edzés után már alá is írtam az átigazolási papírokat. Addigra Tüzit (ifj. Horváth József – a szerk.) már leigazolta a Spartacus a Gáztól. Csakhogy november végén Baranya, az akkori szakosztály elnök meglátogatott a laktanyában – épp a gyengélkedőn feküdtem –, és megfűzött, hogy maradjak a csapatnál, hiszen a feljutás miatt ők is az NB II-ben fognak játszani jövőre. Végül hagytam magam rádumálni, és egy nem túl elegáns, de annál hatékonyabb megoldással léptem túl a Spartacushoz való aláírásom problémáján: elmentem Molnár Péterhez, és kikértem tőle az igazolásomat azzal az indokkal, hogy az átigazolási pecsétet a Gázművek részéről még rá kell nyomni. Persze ehelyett szépen eltéptem az iratot, mondta is utána többször Péter bá', amikor valahol összefutottunk, hogy jól kicsesztem vele!

1968.04.21., Aquincum, tíz év után újra az NB II-ben, közel ezer néző előtt: Gázművek–Debreceni VSC 2:2.
A kép közepén (a kapus mellett) befutó Tamási tekintetével követi a labda útját.

1968.09.29., Gyula: Gyulai MEDOSZ–Gázművek 4:0. Balról jobbra: Tamási, Dormány, Molnár, Zöldesi (takarva), Zólyomi, Juhász, Jandász, Trenkó, Béky Bertalan edző, gyúró, Papp, Nagy F., Királycsik, Tukács.

– A Gázzal azonban nem sikerült benmaradni az NB II-ben.

– De nem sokon múlt! '68 elején leszereltem, ezért a teljes alapozást végigcsinálhattam, és folytattam a szakmát is Újpesten, a Munkásotthon utcában, valamint március 23-án megnősültem. Végig reális esélyünk volt a benmaradásra, az utolsó fordulóban jól is játszottunk, mégis kikaptunk, a gyengébbek meg mind győztek, így estünk pont ki. Nekem viszont nagyon jól sikerült a szezon,

hiszen csatárként körülbelül tíz góllal házi gólkirály lettem. Az edzőkre, Béky Bertalanra az elején mindenki furcsán tekintett, hiszen nemrég tért haza külföldről, és egy csúciszuper BMW-vel járt, ami – gondolom nem kell mondanom – mekkora ámulatot okozott akkoriban. Emellett kezdetben igen távolságtartónak is mutatkozott, ami később azért valamelyest oldódott.

– A kiesés miatt mindenképpen távozni akart?

– Igen, hiszen egy fiatal, feltörekvő és ambiciózus futballista már csak a fejlődése szempontjából sem elégedhetett meg azzal, hogy alacsonyabb osztályban játsszon, ha a képességei annál többre predesztinálják. A házi gólkirályi cím huszonegy évesen is azt erősítette, hogy magasabb osztályban is megállnám a helyem, így elkezdtem mérlegelni a lehetőségeimet. Mehettem volna Mezei Józsihoz és Balla Gergőhöz hasonlóan a Középipítőke (vagy hivatalos nevén Középipületépítőke – a szerk.), de ők '69-ben szintén az NB III-ban indultak, ezért inkább az NB I/B-s Pécsi Bányászt választottam, akik még saját lakást is ígértek. Otthagytam a vállalatot, és leköltöztem Pécsre, ahol a bányához is elvittek, mondván itt fogok dolgozni villanyszerelőként, persze csak papíron. A lakásból végül csak egy albérlet lett, és időközben a csapattársak is említették, hogy nekik is ajánlottak

1977.03.13., Aquincum, ismét a gázosok kötelékében: Gázművek–Óbudai Goldberger 1:0. Álló sor balról jobbra: Stumpf Győző edző, Móricz, Tamási, Pekker, Percze, Zsofka, Békési L., Fehér, Csire. Guggoló sor: Szucsányi, Urbán, Pálinkás, Maszlovszky, Szaniszló, Lászlak.

saját lakást, amiből nem láttak semmit. Lealapoztam, két hónap alatt játszottam egy kupameccset, majd a szezon kezdete előtt úgy döntöttem, otthagynom az egészet, hazaköltöztem Budapestre, és Újpestre is visszamentem dolgozni. A csapathoz viszont csak edzeni jártam, valamint néhány edzőmeccsen is szerepet kaptam. Egy ilyen hazai találkozón, szünet után beállva két gólt lőttem a Csepelnek, de amúgy érdemben a komplett '69-es szezont kihagytam.

A BLSZ II-ben vívőzve 1978-ban. Álló sor balról jobbra: Schmél László edző, Maszlovsky, Tamási, Békési L., Pálinkás, Csire, Csomor, Fehér. Guggoló sor: Zelits, Móricz, Szaniszló, Urbán, Czap, Rédling.

– Akkor végül mégiscsak Középítők lett a dologból?

– Így jött össze! De jó csapatunk volt, tele kiöregedett NB I-esekkel, a Gázból a későbbiekben már Mezein kívül Tamon Pistával és Mészöly Pistával kiegészülve. '69-ben – még nélkülem – megnyerték a bajnokságot, a '70-es tavaszi félidényes bajnokságban pedig negyedik helyen végeztünk az NB II-ben. Pozícióm tekintve felfutó jobb hátvédet játszottam. Aztán '72-ben a klub beolvadt a Budapesti Építőkbe, én meg – bár korábban Bundzsák Dezső Szegedre, Hidegkuti Nándor a Budapesti Spartacusba hívtak – '73-ban eligazoltam az elsőosztályú Csepelhez. A szerződtetésben komoly szerepet játszott, hogy a Csepel megfigyelői látták, amikor a Fősped Szállítókkal (a 22. Volán korábbi neve – a szerk.) játszottunk egy NB II-es bajnoki meccset, ahol a mérkőzés elején súlyosan lesérült a centerhalfunk, akinek a helyére felmentem jobb hátvédből, és bizony nagyon jól ment a játék. Életem egyik legnagyobb élménye, hogy az első bajnokikon játszhattam a Népstadionbeli kettős rangadón, ahol az FTC–Újpest volt a főmeccs, a másikon mi mérkőztünk meg a Péccsel. A következő meccsen a Vörös Meteor Egyetértés ellen a Szőnyi úton már csak csereként jutottam szóhoz, utána pedig végig a cserepadon ültem, illetve a tartalékban játszottam rendszeresen. A végén rájöttem, hogy miért fluktuálnak nálunk olyan hamar az újonc játékosok, és miért kapnak sokan – hozzám hasonlóan – csak pár meccs lehetőséget! A vezetőknek érdekükben állt, hogy idényenként minél több játékost igazoljanak le.

– Ezek után gondolom nem maradt sokáig Csepelen!

– Nem bizony! Megpróbált leigazolni a Budapesti Spartacus, de én inkább az Építőkbe szerettem volna visszamenni, hiszen ott ismertem a többieket, tudtam milyen a légkör, és egy kicsit bele is fásultam a fociba, mert ráébredtem arra, hogy nem csak a tehetségeden és kitartásodon múlik az, mire viszed. Úgyhogy végül a két klub megegyezett, és '74-ben elcseréltek a későbbi többszörös magyar bajnok és fedett pályás Európa-bajnok magasugrónőre, Mátay Andreára. Újra megkaptam a csapatkapitányi

karszalagot, és centerhalfként vagy jobbhátvédként játszottam. Pont akkor tértem vissza, amikor átszervezték a magyar bajnokságot, ezért ugyan az NB III-ban szerepeltünk, de az már ténylegesen a harmad, és nem a negyedosztályt jelentette, mint korábban. '76-ban azonban összefutottam Királycsik Imréékkel, akik meggyőztek, hogy a Gáznál jó a csapat és a meló is, szóval menjek vissza.

– '69-'76 között a pályán kívül is ilyen eseménydúsan teltek az évek?

– Kétségtől sok minden történt! A munkámat tekintve az Építők pont a Gáz-pálya melletti 1. sz. Házgyárban (vagy más néven Házépítő Kombinát – a szerk.) talált számomra helyet, ahol műszaki rajzolóként foglalkoztattak. Nagy előképzettséget nem igényelt a dolog, mert csak kiemelővel kellett megvastagítanom a főbb vonalakat. '72-ben megszületett Zoli fiunk, ami után elköltöztünk Békásról, és a Csapaki utcában, a Városmajor fölött kaptunk egy kis garzont. Ahogy visszamentem a Gázba focizni, úgy a gyárhoz is, de ezúttal már a Krisztina körútra, amely időközben a sportkirendeltség lett. A visszatérésem utáni következő évben megszületett a lányunk, Edina is, így valamivel nagyobb lakás után kellett néznünk. Mehattunk volna Békásmegyerve panelba, de az a hely nagyságát tekintve nem felelt volna meg, így egy csere keretében az egy utcával lejjebb található Lorántffy Zsuzsanna úti egykori házfelügyelő lakásba költöztünk át, ahol a feleségemmel jelenleg is lakunk.

– Azért a BLSZ II. mégiscsak más szint, mint az NB III.

– Igaz, de közel harminc évesen már gondolnom kellett a pályafutásom utáni életre, illetve annak megalapozására is. Öt szép szezont töltöttem el a felnőtt csapatban, sok gólt rúgtam, többször is húsz fölött, sokszor csapatkapitányként. Jó pár ügyes fiatal srác játszott köztünk, akiket többek között Schmél Laci hozott a klubhoz, ami egy olyan kapcsolati tőkét is eredményezett, hogy könnyebben lehetett edzőmeccseket lekötni korábbi csapataikkal. '80-ban a Tatabányai Bányász ifi ellen is úgy játszhattunk idegenben, hogy apád és Fazekas Jancsi elintézték. Azon a találkozón két gólt rúgtam, úgy nyertünk 1:2-re. Szegény öreg Halmai „Duci” rá egy hétre meghalt. A mai fiatalok számára talán megmosolyogtató lehet, hogy mérkőzések közben milyen módszerrel próbált fitten tartani bennünket, ugyanis cukrozott citromkarikákat készített elő, amivel szerinte valamelyest pótolhattuk a fogyó energiakészleteinket. Ami megmaradt belőle, azt a mérkőzés után odaadta a gyerekeknek. '81-ben végre feljutottunk a BLSZ I-be, és talán folytattam is volna még, de közbejött egy fontos tényező. Tudni illik én akkoriban még autó nélküli gázszerelőként dolgoztam, magyarul minden címre gyalog jártam. Ezért kapóra jött a lehetőség, hogy Nagy Feriék felajánlották, amennyiben az öregfiúkat választom, adnak nekem saját kocsit. Rábólintottam, és két héten belül be is váltották az ígéretüket.

A Csepel elleni búcsúmérkőzésen 1981 végén. Álló sor balról jobbra: Móricz, Tamási, Rákosi, Sinkó, Györök, Balogh. Guggoló sor: Percze, Vörös, Imrik, Csákvári, Kiss L.

1982.09.25., a Bécsi Gázművek elleni 1:1-es hazai öregfiúk találkozón. Álló sor balról jobbra: Zöldesi, Wild Károly technikai vezető, Závonyi Sándor elnökségi tag, Tamási, Görner, Székely, Steigerwald, Trenkó, Halmai. Guggoló sor: Nagy F., Kovács A., Zólyomi, Krajczár, Mezei, Borbély, –, Horváth L., Schmé.

Plusz szép búcsúmérkőzést kaptam, amelyen pont a Csepelt láttuk vendégül. 2008-ig játszottam az öregfiúkban, de heti kétszer a mai napig lejárok kispályázni, kár hogy a megfelelő korombeli társaságért egészen Budatétényig vagy Pilismarótig kell elautóznom. A cégtől '95-ben léptem ki, mert úgy éreztem, hogy egyéni vállalkozóként – mint gázszerelő – a magam ura lehetek és

jobban boldogulhatok. Azóta is ebből élek.

– Az eddig elhangzottak tükrében nem meglepő, hogy fiából, Tamási Zoltánból is futballista lett!

– Zoli szinte a pályán nőtt fel, és három évig játszott a Gázművek utánpótlásánál. Tizenhét évesen ('89-ben), utolsó éves ifistaként elvitte az MTK, ahol NB I-es ifibajnokságot nyertek, amely után bekerült a kék–fehérek tartalék csapatába. Ekkor ugyan behívták katonának Siklóusra, de közben az MTK-ás tartalék edzője, a korábbi válogatott Nagy László hasonló pozíciót kapott az Újpestenél, és elvitte Zolit a lila–fehérekhez, majd megnyerték a tartalékbajnokságot. Az Újpest révén azt is könnyebben meg lehetett oldani, hogy felhelyezzék Adyligetre, ahova nagyon sűrűn nem kellett bejárnia, ezért mehetett edzésre és meccsre. Az MTK ezek után ('94-ben) visszahívta, és már az első csapatában számolt vele, de szezon végén kiestek. Az NB II-ben már stabil csapattagnak számított, amit megnyertek és még egy évet lehúzott az NB I-ben is, de a '96/'97-es kiírásra Nagy Lászlót neveztek ki az Újpest első csapatának élére, aki ismét elhívta Zolit Újpestre, ahol '98-ban bajnokok lettek az NB I-ben.

2013. január 18.

Szintén az öregfiúkkal, 1984-ben. Álló sor balról jobbra: Nagy P., –, Rostás, Szűcs, Nagy F., id. Pintér, Székely, Tamási, Hangai, Schmé. Ülő sor: Závonyi, Zólyomi, Stamler, Pintér, Wild, Perendi, Halmai, Királycsik, –.